

РЕШЕНИЕ

№ 3833

гр. София, 14.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 140 СЪСТАВ, в публично заседа.е на осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Й Г

при участието на секретаря С Р
като разгледа докладваното от Й Г Гражданско дело № 20221110154245 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Част втора, Дял първи от ГПК.

Предявени са от Ж. Б. С., Р. Б. Г. и М. Б. Н., чрез адв. А. В., срещу „Т С“ ЕАД отрицателни установителни искове с правно основА.е чл.439 вр. чл.124, ал.1 от ГПК за установяване недължимост на следните вземА.я: 6381,72 лева – главница за потребена топлинна енергия, ведно със законната лихва от 30.11.2009г. до изплащане на вземането, 2587,56 лева – мораторна лихва за периода от 01.02.2001г. до 19.10.2009г., както и 588,46 лева – разноски по делото, от които 179,39 лева – държавна такса и 409,08 лева – възнаграждение на юрисконсулт, за които суми е издаден изпълнителен лист по гр.д. №13915/2009г. по описа на СРС, 91 състав, поради изтекла погасителна давност.

Ответникът „Т С“ ЕАД е депозирал писмен отговор на исковата молба по реда и в срока на чл.131, ал.1 от ГПК, с който оспорва изцяло предявените искове.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, като взе предвид доводите на стрА.те и прецени събрА.те по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, приема за установено следното:

Предявени са отрицателни установителни искове с правно основА.е чл.439 от ГПК вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК. Чрез иска по чл. 439 от ГПК

длъжникът може да установява само факти, възникнали след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основА.е, от които факти длъжникът черпи права, изключващи изпълняемото право /например погасяване на правото на принудително изпълнение, поради изтекла давност, плащане, прихващане и др/.

Издаден е на 27.08.2013г. по ч.гр.д. №13915/2009г. по описа на СРС, 91 състав, изпълнителен лист в полза на „Т С“ ЕАД срещу И Г. Г. за събиране на следните вземА.я: 6381,72 лева – главница за потребена топлинна енергия, със законната мораторна лихва от 2587,56 лева за забава от 01.02.2001г. до 19.10.2009г., както и законната мораторна лихва върху главницата от 30.11.2009г. до изплащане на вземането, както и 588,46 лева – разноси по делото, а именно държавна такса в размер на 179,39 лева и 409,08 лева възнаграждение за юрисконсулт.

Въз основа на изпълнителния лист по молба на ответното дружество, подадена на 16.04.2014г. е образувано изп. дело №xxx по описа на ЧСИ ББ с район на действие СГС. Изпратено е на 28.04.2014г. запорно съобщение до „Б“ ЕАД, по което съдебният изпълнител е уведомен от банката на 15.05.2014г., че запорът е наложен по наличната сметка, като върху вземА.ята на длъжника по посочената сметка има и други претенции, както и, че по блокираната сметка на длъжника постъпва пенсия, поради което е изискана информация от съдебния изпълнител за точната сума, която следва да се превежда по запора. С молба от 01.02.2016г. вискателят е поискал да бъде насрочен опис на движими вещи, собственост на длъжника. С нова молба от 21.03.2017г. вискателят е поискал от съдебния изпълнител да наложи запор на банковите сметки на длъжника и да бъде наложен запор на трудовото възнаграждение и/или пенсия на длъжника. На 03.04.2019г. е постъпило плащане по сметка на ответното дружество по горепосоченото изпълнително дело. Видно от извършените отбелязвА.я върху изпълнителния лист са изплатени на вискателя суми на 11.06.2014г., 19.06.2014г., 18.08.2014г., 29.08.2014г., 19.02.2015г., с които са погасени авансови такси, както и на 03.04.2019г. С протокол от 14.04.2022г., отразен върху изпълнителния лист, е прекратено изпълнителното производство на основА.е чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, като е отбелязано, че последното изпълнително действие е извършено на 18.03.2019г.

Видно от приложения към настоящото дело заверен препис от изп. дело №хххх по описа на ЧСИ М Б с район на действие СГС, същото е образувано по молба на „Т С“ ЕАД въз основа на горепосочения изпълнителен лист, подадена на 17.08.2022г., с разпореждане на съдебния изпълнител от 08.09.2022г., а като длъжници са конституирани Ж. Б. С., Р. Б. Г. и М. Б. Н. – наследници по закон на И Г. Г., починала на 20.03.2022г.

Възражението на ищите е за недължимост на вземаната, за които е издаден изпълнителният лист поради изтекла погасителна давност, като твърдят, че давността по отношение на вземаната е тригодишна по чл.111, б. „в“ от ЗЗД.

Неоснователни се явяват доводите на ищите за приложимост в настоящия случай на кратката погасителна давност по чл.111, б. „в“ от ЗЗД. В случая за оспорените в настоящото производство вземания в полза на ответното дружество са издадени заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК и изпълнителен лист. Съобразно разпоредбата на чл. 416 от ГПК, когато възражение не е подадено в срок, както е в настоящия случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. В случаите, когато заповедта за изпълнение е влязла в сила и е придобила стабилитет, предявяването на иск за оспорване на вземането е недопустимо, с изключение на хипотезите на чл. 424 от ГПК, а именно: когато се намерят новооткрити обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за делото, които не са могли да бъдат известни на длъжника до изтичането на срока за подаване на възражението или с които не е могъл да се снабди в същия срок. Извън иска по чл. 424 ГПК, длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва вземането въз основа на настъпили преди издаване на заповедта факти. Когато длъжникът е бил лишен от възможност да оспори вземането, може да подаде до въззивния съд възражение срещу заповедта за изпълнение на основана е чл. 423 ГПК и само в предвидените в този текст хипотези. Поради изложеното настоящият състав приема, че правната уредба на заповедното производство се различава съществено от регламентираното в ГПК (отм.) производство за издаване на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основана е и съдебната практика, постановена във връзка с производството по издаване на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основана е, не може

да се прилага по аналогия по отношение на заповедите за изпълнение, издадени по реда на новия ГПК и получили стабилитет поради неподадено възражение от длъжника. Съгласно сега действащия ГПК, с изтичане на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта за изпълнение се разрешава окончателно правния спор между стрА.те относно съществуването на вземането. Неподаването на възражение от страна на длъжника създава презумпция, че вземането е безспорно, поради което заповедта за изпълнение влиза в сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист, съгласно разпоредбата на чл. 416 ГПК.

По изложените съображения съдът приема, че нормата на чл. 117, ал. 2 ГПК следва да намери приложение и по отношение на вземА.ята, за които е налице издадена заповед за изпълнение, влязла в сила поради неподаване на възражение от страна на длъжника в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК.

Съгласно чл. 114 от ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Съгласно чл. 116, б. “б” от ЗЗД, давността се прекъсва с предявяване на иск или възражение. От този момент докато трае съдебният процес относно вземането, давност не тече – чл. 115, ал. 1, б. “ж” от ЗЗД. Съгласно чл. 116, б. “в” от ЗЗД, давността се прекъсва и с предприемане действия за принудително изпълнение, а според чл. 117, ал. 1 от ЗЗД от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Неоснователни са доводите на ищците, че давността е започнала да тече на 01.12.2009г. и е изтекла преди подаване на молбата за образуване на изпълнително дело №xxx по описа на ЧСИ ББ. Видно от доказателствата по делото 01.12.2009г. е датата на издаване на заповедта за изпълнение по чл.410 от ГПК, като липсват доказателства за датата на влизането □ в сила, но същата не би могла да влезе в сила преди изтичане на срока за подаване на възражение по чл.414, ал.2 от ГПК. На следващо място дори да се приеме, че датата, на която е започнала да тече давността е 01.12.2009г., към 16.04.2014г., когато е подадена молба от ответника за образуване на изпълнително дело не е изтекла петгодишната давност по чл.117, ал.2 от ГПК.

Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК изпълнителният процес се прекратява, ако в течение на две години от последното изпълнително действие вискателят не поиска да се извърши ново изпълнително действие.

Според т.10 от ТР №2/2013г. на ОСГТК на ВКС когато вискателят не е

поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д” ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Според становището, възприето в мотивите на цитираното тълкувателно решение, в гражданското право давността е правна последица на бездействието, но ако кредиторът няма правна възможност да действа, давност не тече. Ако кредиторът бездейства (не предявява иск), давността тече, защото той може да избира да предяви иск, или не. Давността се прекъсва с предявяването на иска и спира да тече, защото кредиторът не може да направи нищо за събиране на вземането си докато исковият процес е висящ (кредиторът не може да действа, макар да иска). Когато съдебното решение влезе в сила почва да тече нова давност. Нова давност започва да тече и с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. В изпълнителния процес давността не спира, защото кредиторът може да избере дали да действа (да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен), или да не действа (да не иска нови изпълнителни способности). В случая давността е прекъсната с подаване на молба от ответника за образуване на изпълнително дело №xxx по описа на ЧСИ ББ с район на действие СГС на 16.04.2014г., както и с наложения запор върху банкови сметки на длъжника на 28.04.2014г., както и с подадените молби от вискателя за извършване на изпълнителни действия от 01.02.2016г., 21.03.2017г., като последното изпълнително действие е извършено на 18.03.2019г., съгласно отбелязването върху изпълнителния лист.

Изпълнителното производство се прекратява автоматично по силата на закона, когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години. Постановлението на ЧСИ само констатира настъпилото прекратяване и обявява същото като юридически факт. Следователно прекратяването на изпълнителното производство, което е настъпило по силата на закона две години след последното изпълнително действие, е настъпило на 18.03.2021г. Според т. 10 от ТР № 2/2013 г. от 26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл.

330, ал. 1, б. „д” ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие, а именно от 18.03.2019г., като от тази дата до датата на подаване на молбата за образуване на изп. дело №xxx по описа на ЧСИ М Б с район на действие СГС – 17.08.2022г., не е изтекъл предвиденият в закона давностен срок по чл. 117, ал. 2 ГПК.

По изложените съображения, съдът приема, че оспорените в настоящото производство вземА.я не са погасени по давност. Предявените искове се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

При този изход на спора на основА.е чл.78, ал.3 във вр. с ал.8 от ГПК ишците следва да бъдат осъдени да заплатят на ответника разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

По изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Ж. Б. С., ЕГН *****, Р. Б. Г., ЕГН *****, и М. Б. Н., ЕГН *****, трите със съдебен адрес гр. ХХХ, чрез адв. А. В., срещу „Т С“ ЕАД, ЕИК ххх, със седалище и адрес на управление гр. ххх, отрицателни установителни искове с правно основА.е чл.439 вр. чл.124, ал.1 от ГПК за установяване недължимост на следните вземА.я: 6381,72 лева – главница за потребена топлинна енергия, ведно със законната лихва от 30.11.2009г. до изплащане на вземането, 2587,56 лева – мораторна лихва за периода от 01.02.2001г. до 19.10.2009г., както и 588,46 лева – разноски по делото, от които 179,39 лева – държавна такса и 409,08 лева – възнаграждение на юрисконсулт, за които суми е издаден изпълнителен лист по гр.д. №13915/2009г. по описа на СРС, 91 състав, поради изтекла погасителна давност.

ОСЪЖДА чл.78, ал.3 във вр. с ал.8 от ГПК Ж. Б. С., ЕГН *****, Р. Б. Г., ЕГН *****, и М. Б. Н., ЕГН *****, трите със съдебен адрес гр. ХХХ, чрез адв. А. В., да заплатят на „Т С“ ЕАД, ЕИК ххх, със седалище и адрес на управление гр. ххх, разноски по делото в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в

двуседмичен срок от връчването му на стрА.те.

Съдия при Софийски районен съд: _____